

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

Ř í j e n 1 9 6 6

Roč. III. - čís. 10

D O M A . . .

Nevím jak kde, ale u nás v Sobotce má každý kout svůj čas. Snad to bylo v ranném dětství, kdy jsi překvapeně zůstal stát v jarním slunci nad zeleným paloučkem na kraji města a obdivoval se zlatu pampelišek. A tento kousíček země byl již pro celý tvůj život spjat s jarem právě tak jako z klukovských let, potůček v lukách, kde jsi pouštěl s kamarády lodičky a vyřezával pišťalky z vrbového proutí. Sem tě to z jara vždycky táhne a nutí vesele poskočit, ztratit se světu a lidem do bezstarostného mládí.

Právě tak tě to táhne v květnu na cestičku v Humprechtě, kde proti lavičce stojí stará borovice, na jejíž kůře již dávno zmlhavela začáteční písmena první lásky.

Nebo červen. Nepotkal jsi tohoto kouzelného šviháka v rozkvetlých lukách pod nepřívěčnými stráněmi v odpoledním slunci? A od té doby jsou pro tebe červenem tyto louky s tisíci a tisíci rozkvetlých kopretin, kohoutků, zvonečků, pryskyřníků a hadích kořenů.

To již ale byla studentská léta a léta zrání. Červenec ti zavoněl dozrávajícími malinami v Ryjí a na ústech děvčete. Nebo jsi ležel v horkém srpnu na návrší nad Sobotkou nebo na kraji spyšovských lesů a díval se na tekoucí řeku zlatého obilí.

Učaroval ti snad podzim nejpestřejší paletou barev našich lesů, nostalgii ohniček a chladným květem ocúnů? Chtěl by ses na chvíli vrátit?

Jen vystup na návrší nad městem, kde stával větrný mlýn a sám a hlasitě si zavolej do všech čtyř světových stran! Odevšad se ti ozve laskavý hlas kraje, připomínající jeden krásný den, měsíc, rok...

Ale vrať se sem, na toto místo, odkud chceš přivolat kus svého mládí, vrať se sem v dušičkovém navečeru. Postojíme tu spolu, s hlavou obnaženou nad pohádkově krásnou, mysticky jímavou září světýlek na hrobkách předků, odpočívajících v zahradě zahrad pod Humprechtem. Mlhavý opar bude zvolna zahalovat hřbitovní lípy a břízy u kostecké silnice. Jen žltorudá záře, připomínající pohanské předky, bude tu s námi. A v srdcích budeme mít klid, protože kousíček té záře budou i námi rozžehnuté svičky. Jejich hřejivý plamínek bude pokornou vzpomínkou rodových pokračovatelů, krajanských bratří a dlužníků. Dlužníků za krásná slova Prvesenek, Splavu a Měsíce nad řekou.

A to bude pozdní, po špičkách jdoucí podzim.

Ale já vím, že potom se budeš ještě raději k nám vracet po zimě, až jako zavoní procitlou zemí a bledulkami z dolského údolí, až ti posype vlasy zlatým pylem z jehněd a zazpívá prvním skřivanem.

Já vím, že se k nám opět vrátíš.

Vždyť domů se každý z nás vracívá rád.

Va

ZE ŽIVOTA MATEŘSKÉ ŠKOLY V SOBOTCE

Minulý školní rok na zdejší mateřské škole nebyl ještě zdaleka u konce a již vyvstávaly starosti, jaký bude příští. Podle předběžného zjištění se shledalo, že stoupne počet dětí zaměstnaných matek, které budou vyžadovat péči v mateřské škole. A na takový počet dětí dosavadní dvě třídy nemohly stačit. Proto po několika jednáních na MNV a ve školské a kulturní komisi bylo dohodnuto, že jedna učebna v budově mateřské školy, kterou používala devítiletka, bude uvolněna pro potřeby mateřské školy.

S perspektivou třetí třídy vyvstaly však starosti se zařízením a úpravou této místnosti. Byla to starost nemalá, protože mateřská škola nemá velký rozpočet. Z něho musí kupovat palivo, nutné doplňky pro vnitřní vybavení tříd a uhrazovat spotřebu vody i elektřiny.

Prázdninový provoz byl jako jiná léta i letos plně zajištěn. Po dohodě s MNV a podniky byla škola uzavřena jen na 14 dní, aby mohla být vymalována a rádně uklizena. Třebaže bylo malování předem objednáno a vyvinuta velká iniciativa jak ze strany MNV a vedení školy, tak i od komunálních služeb, nebylo malování dokončeno v době uzavření školy, ale protáhlo se až do dalšího prázdninového provozu. Ten byl značně ztížen a narušen. Den 1.zářní - počátek nového školního roku - se velmi přiblížil a na řádný úklid zbývalo málo času. Nezbylo nic jiného, než se obrátit na ochotné ruce maminek dětí a požádat místním rozhlasem o brigádnickou výpomoc. Vždyť se jednalo o to, aby děti přišly počátkem nového školního roku do čistého a zdravotně nezávadného prostředí. Byla dobrá a potřebná každá ochotná ruka. Bohužel, z padesáti maminek se dostavily pouze čtyři: paní Knobová, paní Konečná, paní Mlčochová a paní Rulcová - a jedna ochotná tetička, sl.Marta Mašindová. Těmto obětavým pracovnícím a školnicí J.Samšínkové se podařilo provést úklid do 1.zářní. A tak přece jen ty nejmenší přišly do nově vymalované a čisté školy.

Dva dny před zahájením nového školního roku byla povolena třetí třída a zároveň ustanovena nová učitelka. Svépomocí se započalo ihned s vybavováním této třídy. Staré stolky se myly, natíraly, rovnaly, k nim židličky a jiné potřebné věci - a po dvou dnech třída čekala na první malé občánky. Na této práci se brigádnicky podílely všechny učitelky. Pomoc nabídla ochotně i předsedkyně školské a kulturní komise MNV Draň.Bílková-Kyzivátová a výsledek její první návštěvy - nový záves do ložnice - hned zpestril a příjemně doplnil vzhled. Uvažujeme i o dalším zlepšování prostředí a věříme, že postupně naše vybavení poroste. Vždyť zájem o ty nejmenší vidíme na každém kroku, při každém jednání. Ať již u prof.Marie Hejnové jako členky školské a kulturní komise ONV tak u školského odboru ONV a u pracovníků zdejšího MNV včetně s předsedou s.Hejnem a tajemníkem s.Valkounem. Ti všichni značně pomohli a věříme, že budeme dobře spolupracovat i nadále.

Je velmi naléhavé, aby byl zvýšen rozpočet školy, poněvadž pro budoucnost je nutně zapotřebí: výtah na jídlo a nádobí, nový nábytek do 3.třídy, skříně na hračky a lůžkoviny, vybavení šatny, uzavření prostoru u schodů (velmi nutné pro bezpečnost dětí), gumolino, nátěr žlabů a úžlabí na budově, nátěr dveří atd.

Jako jiná léta i letos probíhá v našem okrese soutěž o nejlépe vybavenou zahradu při mateřské škole. Naše škola je i letos do této soutěže zapojena. Máme pěkný koutek na zahradě, kde trávíme v letním období všecken čas s dětmi. Jeho vybavení bylo postupně rok od roku pořizováno brigádnicky a přispěním závodů. Je to také pěkný kus práce pro naše děti, lze na něm ukázat, co všechno se dá pro děti udělat. I letošní soutěž má pomoci vzhledu a zlepšení prostředí. Na požádání velmi ochotně vyšel vstříc předseda MNV s.Hejn a přislíbil veškerou pomoc MNV. V těchto dnech byly jeho zásluhou položeny dlaždice kolem pískoviště.

Byly již také ušity nové povlaky do ložnice, v nejbližší době bude provedena květinová výzdoba chodeb. Uvažujeme ještě o různých zlepše-

ženích, na terech zařízení na zahradě atp. Věříme, že se vždycky najdou ochotné ruce, které pomohou a že všechny maminky i všichni tatínkové mají zájem o to, v jakém prostředí žijí a radují se jejich děti. Už proto, že oni sami dříve takové prostředí neměli a ani nemohli mít. A proto jdeme do nového školního roku radostné - s více dětmi - ale o to s větší radostí z každého jejich úspěchu a z každého zlepšení prostředí pro ně. A věříme, že budeme mít radost i z větší účasti na našich brigádách, neboť nás všechny spojuje jedna myšlenka a jeden cíl - lepší život našich dětí.

Ludmila Patková

Š r á m k ů v d ů m v S o b o t k e

připravil pro ty, kdo mají zájem o literaturu, maturují, připravují se ke zkouškám na střední všeobecně vzdělávací a odborné školy a rádi recitují kurs literatury 20.století a praktická cvičení v recitaci a mluvených projevech vůbec. Tento kurs, jehož zřizovatelem je Osvětový dům v Jičíně, vede prof. Marie Hejnová a Eva Seemannová. Jeho členové absolvovali jako Recitační studio Šrámkova domu řadu úspěšných vystoupení. Na dny 10. a 11. prosince 1966 připravují lidovou vánoční hru "Komedie o hvězdě", kterou objevil prof. Jan Kopecký v Pasekách n/Jiz. Sobotecké představení bude premiérou po více než stu letech. Také pro XI. Šrámkovu Sobotku chystá Studio náročný šrámkovský program.

Pátý ročník práce zahájilo RSSD v sobotu 17. září. Šešlo se 21 mladých lidí a dětí, žáci zdejší devítileté školy a studenti všeobecně vzdělávacích a odborných škol. Pravidelné schůzky jsou každou sobotu od 16.30 ve Šrámkově domě a jsou každému volně přístupné.

Náplň nového ročníku jistě přinese dosavadním i novým členům hodně radosti z uplatnění v bohatém programu i hodně příležitosti k poučení.

M.H.

A b y c h o m n e z p y c h l i. Sérii pochvalných recenzí našeho Zpravodaje rozmnožil 2. října Dr. Vladimír Vaclík ve Svobodném slově článkem "Posel vůně domova". Píše v něm: "Navštěvuje přibližně dvádnáctkrát do roka několik set lidí nejen v tomto půvabném, starobylém městečku, spjatém se jménem Fráni Šrámka, ale dochází i do rodin, které žijí valnou část roku daleko od Humprechtu. Je to Zpravodaj Šrámkovy Sobotky, který vydává tamní osvětová beseda a o němž se zmínujeme proto, že je to v kraji učiněný král mezi záplavou místních Zpravodajů: obsahem i kabátem. Informuje o výstavbě města, o "kulturním životě (nikoliv formou plakátových ohlášek), sleduje za své čtenáře, co o městě píše celostátní i odborný tisk. Budiž chvála takovému poslu vůně domova, který ani trochu nezavání lokálpatriotismem." Děkujeme a budeme se snažit, abychom si toto ocenění zasloužili.

A tak se dostáváme k nejslavnější době sobotecké kulturní historie - k době lobkovické. První její příznaky se projevují stavbami kamených zámečků a tvrzí. Zbylo z nich přízemí bývalého zámečku na jižní straně náměstí (dnes přízemí staré radnice) s typickou renesanční dispozicí úzkých a poměrně vysokých chodbiček s hřebínkem na klenbě, která dole do zdí přechází jemnými čabrákami dodnes zachovanými. Typické dílo jihoevropských mistrů, kteří k nám tehdy přicházeli a ochotně se podřizovali vkusu konzervativních stavebníků. V tomto prostoru si můžeme ještě představit pana Hubryka z Hendrsdorfu, stavebníka a prvního majitele této stavby, jak vážně prochází mazhausem. Jeho podobu známe z naivně lidového náhrobku v soboteckém chrámě, vybaveného až dojemně nejmenšími detaily brnění, jak to vyžadovalo svědomí tehdejšího kameníka. Je to nejstarší nám známý portrét soboteckého občana, portrét velmi nedokonalý a nevýznamný, srovnáme-li ho např. se zemanskou rodinou na střední desce hýrovského oltáře, vystaveného na Kostí, který vznikl o více jak sto let dříve.

Druhou takovou stavbou poněkud jiného typu je tvrzíště na Samšíně. Zde je úplně zachována renezanční tvrz od sklepů až po bohatě členěnou římsu, krásná rustika staršího typu, která stavbu datuje, vnitřní dispozice a i většina renesančních okenních mříží. Původně stejný starý kostelík byl barokizován, pod kruchtou však zůstaly náhrobní kameny, z nichž za zmínku stojí dvojice překrásných renesančních náhrobků, jaké se u nás objevují skutečně velmi zřídka. Zdá se, že se na nich projevuje i něco saského vlivu. Zachycují nám šlechtický manželský pár Gerstorffů v dobových oděvech, pána sice poněkud strnulého v železném brnění, zato paní s jemným pohybem rukou, ~~u níž~~ v nichž drží květinu, a se zamyšlenou tváří. A třetí částí tvrzíště je zvonice, snad nejstarší dochovaná dřevěná stavba široko daleko. Byla postavena rukama domácích řemeslníků. I ta patří ještě poslední třetině 16. věku.

Tyto dvě stavební drobnůstky tedy připravují půdu k nástupu stavební činnosti Lobkoviců. Známe z tradice poselství Oldřicha Felixe soboteckým, jímž je vábil k přestupu na katolictví. Stejná poselství šla tehdy asi i do větších vesnic, protože nová výstavba se netýkala jen chrámu soboteckého, ve kterém se skryl celý kostelík starší. I venkovské kostelíky byly tehdy nákladně rekonstruovány. A tak dochází k jejich přestavbě v Libošovicích a v Oseku a k podstatné opravě kosteláka v Nepřívěci. Na všech těchto místech vznikají ještě v 16. století i dřevěné pozdně gotické zvonice, z nichž zůstala jen zvonice osecká. Libošovická byla zbořena po Mockerově výstavbě věže - příliš mohutné na tak malý chrámek - koncem minulého století, nepřívěcká zanikla už v 18. století při barokizaci kostelíku. Není však vyloučeno, že na původních polygonálních základech vyrostla barokní zvonice kamenná, jen nepodstatně upravená v polovině minulého století. Co se tehdy stalo v Markvarticích, nevíme. Tam byl ale farář katolický, rekatolisace nebylo třeba a tak zřejmě markvartičtí za svou věrnost ostrouhali kolečka.

Sobotecký chrám, dílo vlášských mistrů, i když stavebně ještě značně opožděné (proč, to pěkně vysvětluje Čarek ve sborníku Sobotka 1948) je skutečně významným dílem. Představíme-li si ho v původní kráse s vysokou ~~střechou~~ střechou na věži, prolomenými oblouky arkád na vrcholu věže, daleko strmější střechou nad lodí, tak muselo jít o dílo, jemuž daleko široko nebylo rovno. A což teprve vnitřní vybavení, z něhož v kostele zbyl vlastně jen dřík kroupky u hlavního vchodu a kovový plochý zbrojnoš - ochránce zámku - na dveřích za varhanami! Dle Sakaře vyšla ještě roku 1720 v Mladé Boleslavi brožura o chrámu a jeho vybavení (muselo jít o vybavení původní). Kolik jen soch je vypočítáno ve zlomkovitém výtahu Sakařově. A z celé té nádhery zbyly jen dvě sochy,

uložené dnes ve Spyšové, na nichž před několika léty byla neodbornou opravou spáchána škoda, jejíž náprava bude stát několik tisíc korun. A snad z téže doby pochází i soška v Nepřívěci. Přestože už všude žije renesance, jsou všechny tyto zbytky vlastně gotické, nebo - lépe řečeno - gotisující.

Václav z Lobkovic zakoupil pak roku 1612 v Turnově starší gotický graduál, nedlouho předtím opravený mistrem Jiříkem. Datováním této památky se nově zabývá Fr. Fišer z litoměřického musea. Nebudeme předbíhat a zařadíme knihu zhruba do první půli 16. století. Ze všeho, co po Lobkovicích zbylo, je tedy slohově renesanční jen nová noha monstrance a vyšší patro kostelní věže. Byl to snad náboženský fanatismus stavebníkův, který diktoval toto setrvávání na přežitých tvarech a liboval si ve starožitnostech? Penežní otázka u magnáta jeho druhu sotva může přicházet v úvahu.

Zajímavá památka na budování chrámu se zachovala nad Řehákovským rybníkem v Plakánku. Je to krásně provedený reliéfní nápis z roku 1595, označující lom, z něhož byl brán kámen na stavbu našeho kostela.

Zároveň s kostelem vzniká špitál, dodnes zachovaný téměř v původní podobě, jehož vysoký štít s kamenickou výzdobou by ukazoval spíše na saskou než vlašskou práci. A o málo později děkanství, kde zůstal v původní podobě renesanční mazhaus s vysokým hřebínkem na klenbě. Škoda, že tento prostor byl tak hrubě poškozen při nedávné opravě neuváženým násypem. Na vnějšku stavby je dodnes pod omítkou dobře zachovaná renesanční rustika. O něco mladší než tyto renesanční stavby je ještě přízemí Šrámkova rodného domu, které stísněností prostoru ukazuje na renesanci, některými znaky v klenbách se však hlásí k rannému baroku.

Pozdější sběratelství zaneslo do Dolního Bousova zajímavé železné lité desky s nápisy z konce 16. století, pocházející z Českého Dubu. Jsou zazděny ve dvoře domu na náměstí.

/pokračování/

1595

DEO-ACD-MAR-MAG

Nejstarší nápis na lomové stěně kostelního domu. Záznam o stavbě soboteckého chrámu. Provedeno reliéfů na deskách vystupujících ze skály.

Překresleno volně dle kresby ak. mal. V. Kopeckého.

Miroslav Hataš: VÁLEČNÉ HROBY A POMNÍKY Z VÁLKY PRUSKO - RAKOUSKÉ ROKU 1866 V SOBOTCE A OKOLÍ

Všude tam, kam zasáhla válečná litice, zanechala kromě jiného stopy v podobě četných hrobů svých obětí. Ty, které dnes nacházíme na vesnických hřbitovech i v lesích a polích - na bojištích samých a v jejich blízkém i vzdálenějším okolí, představují nám jen nepatrnou část válečných hrobů. Do dnešní doby se zachovaly jen ty z nich, které v poválečných letech byly opatřeny trvalým památníkem, postaveným rodinou některého padlého, nákladem vojenského útvaru, jehož příslušníci tu byli pohřbeni, nebo jinou osobou či institucí.

Původně všechny hroby padlých vojáků byly označeny jen prostými dřevěnými kříži, které časem zetlely a pokud nebyly nahrazeny trvalejším označením, hroby upadly v zapomenutí.

I když město Sobotka nebylo dějištěm větší bitvy této války, přece i zde nacházíme tyto její stopy. Na soboteckém hřbitově vzadu při zdi

se nachází skupina pomníků na společném hrobě rakouských a pruských důstojníků a vojáků, zemřelých na následky zranění v Sobotce. Nápis na ústředním pomníku, pískovcovém jehlanci s křížem, hlásá, že jsou zde pohřbeni tři rakouští důstojníci: setník Emil Greisinger, setník Vincenc Rathberger a nadporučík Friedrich Tempis; jeden pruský důstojník - nadporučík Eduard Rothmann; dva pruští poddůstojníci - Demlow a Tess; konečně 9 pruských a 43 rakouských vojáků.

Ovšem tyto údaje nebudou asi naprosto přesné. Srovnáme-li si je se zápisem z úmrtní matriky sobotecké z roku 1866, dovíme se, že zde zemřeli: setník Emil Greisinger (velitel 2.setniny 33.pěšího pluku, ve věku 32 let, na následky zranění u Bosně 28.VI. zemřel 30.VI.1866). Podle dalších pramenů však nebyl zraněn v boji, jak by se z formulace zápisů v úmrtní knize zdálo, ale byl raněn mrtvicí); setník Vincenc Rathberger z Verony (velitel 17.setniny 73.pěšího pluku, 33 roků star, zemřel 9.VIII.1866); nadporučík Friedrich von Tempels (od 17.setniny 73.pěšího pluku, 29 roků star, zemřel 16.VII.1866); poručík Richard Greschke (od 2.setniny 73.pěšího pluku, 22 roků, zemřel 7.VII.1866); šikovatel Václav Brejcha (od 15.setniny 73.pěšího pluku, 36 roků, zemřel 4.VII.1866) a 41 rakouských vojáků. Pruští mrtví zde nejsou, byli jiného náboženství.

Jako památka na noční boj u Kostí byly v lese u křižovatky za hradem dva pomníky. Kamenný jehlan se znakem polních myslivců, trubkou a číslem 26, postavený roku 1889 majitelem panství dal Borgo Netolickým na památku setníka Rudolfa Blatteise, poručíka Olivio Chicchi a 5 polních myslivců 26.mysliveckého praporu zde pohřbených. Tento pomník nahradil starší kříž postavený zde nákladem Karla Essenthera z Liberce.

Vedle pak byl zbudován pruský památník vojína Augusta Höse a dalších 4 vojáků 3.pomořanského pěšího pluku číslo 14. I tento památník byl postaven péčí majitele kosteckého panství.

Při silnici od Kostí k Mnichovu Hradišti se nachází hrob pruského poručíka Magna René del Homs-Seigneur de Tourbirne od 2.mysl.praporu.

Pomník rakouského setníka Bedřicha Linnera od 26.praporu polních myslivců, který byl raněn v nočním boji u Kostí, byl původně na hřbitově v Jičíně, odkud byl přemístěn na vojenský hřbitov u Kbelnice.

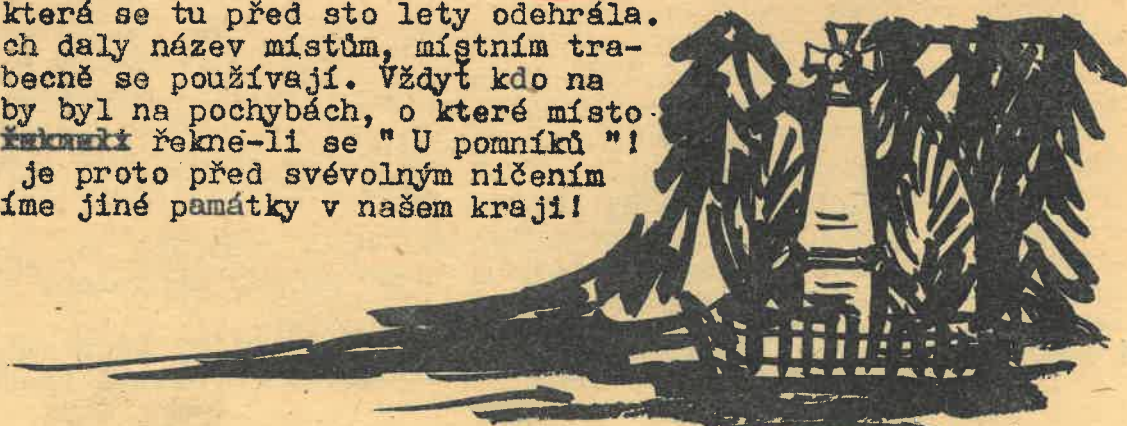
Ve vzdálenějším okolí západně od Sobotky jsou ještě další pomníky a hroby, dnes již zčásti zmizelé a zapomenuté, které jsou uváděny v seznamech z konce minulého století: na vrcholu kopce Mušský jehlanec, postavený na památku boje příslušníků 29.praporu polních myslivců rakouských, kteří zde odrazili útoky pruských jednotek, ohrožujících bok I.armádního sboru, ustupujícího od Jizery k Jičínu; v obci Mušský dva hroby 1 rakouského a 3 pruských vojáků; v Bosni dva hroby celkem 6 rakouských vojáků; v Solci hrob jednoho rakouského důstojníka a v Kněžmostě hrob 3 rakouských vojáků.

Na východ od Sobotky pomníky přibývá. Např.za Ohařicemi vpravo od silnice je společný hrob s pomníčkem 5 pruských a 4 rakouských vojáků. Pomníček ze Samšiny byl přemístěn na kbelnické ossarium. A mnoho jich už zmizelo úplně.

Válečné pomníky z roku 1866 splynuly již s naší krajinou, staly se její nedílnou součástí, dotvářejí její rámeč - němí svědkové veliké tragedie, která se tu před sto lety odehrála.

Mnohé z nich daly název místům, místním tradicím a všeobecně se používají. Vždyť kdo na Sobotecku by byl na pochybách, o které místo se jedná, ~~řekne-li se~~ řekne-li se " U pomníků "!

Chranme je proto před svévolným ničením jako chráníme jiné památky v našem kraji!

Bitva u Jičina se nejdříve rozvinula na severním úseku fronty na turnovské silnici. Pruský generálmajor von Tümpling vyjel kupředu a prováděl se svým štábem obhlídku, znepokojeván dělostřeleckou palbou rakouských baterií. Jeho rozhodnutí znělo: střelecké prapory 12. a 48. pluku pod velením generálmajora Schimmelmanna a 3. hulánský pluk budou postupovat vlevo přes Kněžnici, Cidlinu, Březku a Zámezí na Dílce. Dva prapory mušketýrů 48. pěšího pluku a dva prapory granátníků 8. granátnického pluku budou postupovat středem přes Podůlší na Brada. Tři prapory 18. pěšího pluku a dva prapory 12. granátnického pluku budou postupovat vpravo přes Přivýšinu pod velením generálmajora Kamienskiho.

Postup byl ihned zahájen. Rakouské baterie zasypaly postupujícího nepřítele svými granáty. Zapálily nejprve osadu Březka a později i Zámez, kam byla vedena prudká dělostřelecká palba i palba setnin 45. pěšího pluku, vyslaných vpřed Pirettovou brigádou ze Železnice. Přesto se podařilo Prusům Zámez obsadit a udržet a přisunout sem oba střelecké prapory. V 18.00 hodin vyrazili pak Prusové na Dílce. Tento manévr byl rovněž včas zjištěn a vyslána kupředu saská brigáda korunního prince, které se podařilo ves obsadit ještě před příchodem Prusů. První náběh Prusů na Dílce odrezali Sasové v boji na bodák.

Velitel pruské divize poznal důležitost Dílců a proto zasadil všechny síly k jejich ovládnutí. Přisunul tři dělostřelecké baterie, aby zlomily odpor saských jednotek ve vsi a umlčovaly rakouské baterie u Železnice, které palbou ovládaly terén. Střelecké prapory dostaly posilu, 2. prapor 8. granátnického pluku a 11. setninu 8. granátnického se 6. a 7. setninou 48. pěšího pluku. Přes značnou přesilu Sasové Dílce uhájili. Útočilo zde na ně asi 4.000 Prusů a sasští myslivci byli omylem ostřelováni i 3. praporem 45. rakouského pěšího pluku od Železnice.

Ani na pravém křídle Prusové neuspěli. Generálmajor Kamienski se svými jednotkami narazil zde na Poschacherovu brigádu, která si již v minulosti vysloužila název "železná brigáda". Rozproudil se prudký střelecký boj, ve kterém Rakušané uhájili své postavení severně od Brad. Generálmajor Kamienski se sice pokusil obejít jejich postavení ještě více vpravo, ale jeho jednotky zde narazily na plzenské chlapce 35. pěšího pluku brigády Abelovy, kteří pevně drželi skály kolem Prahovského sedla. Jejich palbou byli i zde Prusové odraženi. 5. setnina 18. pruského pěšího pluku byla desimována, mnoho pruských důstojníků padlo nebo bylo raněno.

Velitel brigády generálmajor Abele však mezitím již dostal rozkaz k ústupu. Aby odpoutal své jednotky od nepřítele, podnikl prudký protiútok, jehož výsledkem byla ostrá potyčka s pruskými prapory. Prusové byli uvedeni ve zmatek a vrženi zpět.

Když se ani tento obchvatný manévr nezdařil, obrátil generálmajor Kamienski svou pozornost znovu k Přivýšině, které se chtěl zmocnit. Ale ani tentokrát se Prusům nepodařilo vyrvat tento bod z držení Poschacherovy brigády. Naopak protiútokem jednotek brigády byli Prusové v prvním náběhu bodákem vytlačeni z osady Jinoličky a utrpěli značné ztráty. Bylo 18.30 hodin, síly pruských jednotek na tomto úseku byly vyčerpány. Boj váznul, až ustal.

Kolem 17.30 hodin se přeneslo těžiště boje znovu do centra sestavy Tümplingovy divize. V té době se připravovaly dva prapory 48. pěšího pluku a dva prapory 8. granátnického pluku k útoku proti Podůlší. Ves bránil v západní části 2. prapor rakouského 34. pěšího pluku a 18. prapor polních myslivců, východní polovina byla obsazena pouze jednou setninou 30. pěšího pluku.

Generál Tümpling postupoval s 1. a 2. praporem 48. pěšího pluku v prvním sledu, následován dvěma prapory 8. granátnického pluku. Setnina 30. pěšího pluku Martini neodolala tlaku a ustoupila. O západní část Podůlší se však rozpoutal urputný boj. Prusové s hlasitým Hurá! hnali útokem na vesnici. Odpovědí jim byla prudká palba, velmi dobře organi-

zovaná, ve které se útok Prusů po citelných ztrátách zhroutil. Rakouské jednotky zde stojící vyčlenily do první linie zkušené vojáky - dobré střelce, kteří vedli účinnou palbu, zatímco ostatní mužstvo, hlavně mladších ročníků, stálo poněkud vzadu, nabíjelo pušky a podávalo je připravené k výstřelu do první linie. Sami Prusové ve svých vzpomínkách a v plukovních dějinách svědčí, že rakouská palba byla tak prudká a hustá, že se plně vyrovnala palbě pruských jednotek.

Generál Tümping poznal, že je zbytečné přinášeti zde další oběti, zastavil útok a pokračoval jen ve střeleckém boji. Pruské jednotky Tümpingovy divize byly v té době roztaženy do značné šíře, postavení měřilo asi 6.000 kroků, síly byly vyčerpány, v záloze zůstaly nedotčeny dosud bojem pouze dva prapory a na příchod dalších čerstvých posíl nebyla v dohledné době naděje. Naproti tomu rakousko saské velení mělo k dispozici jako zálohu celou brigádu Leiningenovu a saskou tělesnou brigádu.

Podívejme se nyní na jižní úsek bojiště. V době, kdy pruský útok na turnovském směru vázl, až se konečně zastavil úplně, rozhořela se bitva i na jižním úseku, na soboteckém směru.

Divize Werderova vyrazila o 12.00 hodině na pochod k Jičínu. Parné odpoledne vykonalo své. Ještě ani nenarazila na nepřítel a již ztratila značný počet vojáků, kteří padli na pochodu slunečním žářem, vyčerpáním a únavou. Když o 18.00 hodině prošli Prusové Ohařicemi, byli přivítáni palbou 2.dělostřelecké baterie 1.dělostřeleckého pluku a současně i palbou myslivců 22.praporu a museli se rozvinout. Brzy i zde hřměla děla na obou stranách. Rakouská pěchota pak tlakem na levé pruské křídlo na jižních lesnatých okrajích Prachovských skal i ve středu, podél silnice, vrhla nepřítel zpět a donutila k odjezdu i pruskou baterii Gallusovu, která se ocitla v nebezpečí zajetí.

Těžiště pruského náporu se pak přesunulo jižněji do prostoru Dolního Lochova. Ale i zde narazili na tvrdý odpor rakouských vojsk. Vojáci 26.praporu polních myslivců, kteří se již v minulé noci vyznamenali u Kostí, zle tísnilí pruské greifswaldské myslivce, kteří se museli spasit útekem stranou, aby získali potřebný prostor pro rozvinutí rychlopalby jehlovek a vyhnuli se úplnému zničení.

Asi v 19.30 hodin dorazila na bojiště i 6.pruská brigáda a tlačila slabé přední jednotky Abelovy brigády severně od silnice k Hornímu Lochovu, dále se však neodvážila. Rozproudil se opatrný střelecký boj, který přinesl oběma stranám značné ztráty.

Generál Werder poznal, že rakouské postavení je zde natolik pevné, že v prostoru Horního a Dolního Lochova nemá vyhlídky na valný úspěch. Rozhodl se proto pro obchvat rakouského krajního levého křídla. Byly vyslány dva pruské prapory, aby obešly lesem vrch Svatá Anna a pronikly z jihu k Ohavči. Generálmajor Ringelsheim však správně rozpoznal nebezpečí a úmysl nepřítel a aby mu účinně čelil, vyslal čtyři ze svých děl na vrch Svatá Anna k podpoře zde stojících jednotek 42.pěšího pluku a 26.praporu polních myslivců. Tímto včasným a rozhodným zásahem bylo i zde nebezpečí odvráceno.

Přiblížila se 20.00 hodina. V té době začaly již být jednotkám do-
dávány rozkazy k zastavení boje a k ústupu k hlavní armádě u Hradce Králové.

/pokračování/

Václav Pletka: Tam u Králového Hradce /VČN Hr. Králové 1966, 188 stran/.

Známý národopisec Václav Pletka přetiskuje v této knížce 46 písní, které vyšly jako kramářské tisky nebo se dochovaly v rukopisných zpěvníčkách a dotýkají se války před sto lety. Edice je opatřena zasvěceným úvodem a důkladnými poznámkami jakož i bibliografií všech písní, vztahujících se k válce před sto lety. Nechybí ani nápěvy k písním a několik reprodukcí obrázků z kramářských písniček. Hodně písniček se vztahuje i k událostem v našem kraji a z poznámek se dovídáme, že roku 1954 zpíval editrovi některé jejich varianty i rolník František Janatka ze soboteckého Března. Knížku doporučujeme všem našim čtenářům.

Z HISTORIE SOBOTECKÉ LÉKÁRNY

Dekretem vysokého gubernia ze dne 10. března 1815 č. 19170 povolena byla lékárna v Sobotce a koncese udělena Antonínu Fierlingerovi. Touto větou začíná několikastránkový rukopis, který nazval jeho autor, PhMr Jaroslav Macoun "Dějiny lékárny U strážného anděla v Sobotce". Protože si myslím, že by sobotecké občany i přátele města mohly zajímat také další podrobnosti z historie sobotecké lékárny, vybral jsem z tohoto rukopisu zatím přehled majitelů lékárny.

Fr. Steinbrenner napsal roku 1835 do pamětní knihy města Sobotky o založení lékárny toto: Lékárenský dům, kamenná patrová budova čp. 213, byl jako lékárna U strážného genia v roce 1816 podle guberniálního výnosu z 10. května 1815 č. 19170 k plné spokojenosti soboteckého magistrátu i samotných občanů od zkoušeného turnovského lékárníka pana Antonína Fierlingera zřízen a 24. srpna 1817 v přítomnosti zastupujícího boleslavského krajského fysikusa pana doktora Ehrlera otevřen. To je volný překlad v originále německy psaného záznamu. Při porovnání tohoto Steinbrennerova zápisu s úvodní větou Macounova rukopisu je vidět, že zde došlo asi k chybnému přepisu. Jar. Macoun uvádí jako den založení sobotecké lékárny 10. březen, Steinbrenner 10. květen. Že nejde o chybný překlad vylučuje další zpráva, která říká, že "10. března 1915 připadlo 100. výročí leté jubileum založení lékárny, nemohlo však býti oslaveno, poněvadž byla světová válka, všechny oslavy byly zakázány, ba ani vážnost doby toho nedovolovala."

K tomuto jubileu napsal sobotecký děkan František Soukal básničku, věnovanou lékárně. Je také vlepna do Macounova rukopisu a zní:

Sobotecká lékárna
přes sto let už stojí,
komu ta lék připraví,
ten se jistě zhojí.

Já jsem si tam také byl
pro mast na svou nohu
a dnes, ač jsem kulhal dřív,
zpřítma chodit mohu.

Až to staré srdce mé
v běhu svém se znaví,
digitalis s pelynkem
zase mi ho spraví.

Až se začne černý vlas
ztrácet na mé hlavě,
Capillólu lahvička
zas ho zbujní hravě.

Kdyby žluč mne trápila,
jak se mnohdy stává,
vpravím do ní Eucholin
a zas bude zdráva.

A až věk v mé čelo, líc
četné vrásky vryje,
"Narcis krém" jak čaroděj
bez stopy je smyje.

A tak vděčím lékárně,
jež sto let už stojí,
že si navždy zachovám
krásu, mladost svoji.

Sobotecká lékárna stojí na místě dřevěného domu v Jičínské ulici, který koupil Antonín Fierlinger roku 1816 s polnostmi a Bůvovskou zahradou od Jana France.

Zakladatelem a prvním majitelem byl tedy Antonín Fierlinger, který se narodil 31. května 1784 v Mladé Boleslavi a zemřel 1. prosince 1842 v Sobotce. Pochován byl na starém hřbitově u kostela. Tabulka v kostelní zdi vedle vchodu zasazená dosud ukazuje toto místo.

Jeho nástupcem se stal syn Antonín Fierlinger, narozený 21. června 1812 v Turnově. Býval pobočníkem národní gardy v Sobotce, v letech 1851-1860 i starostou města. Po prodeji sobotecké lékárny se odstěhoval ze Sobotky. Nakonec žil v Dolním Bousově, kde zemřel 13. dubna 1893 a je na tamním hřbitově pohřben. Jeho přátelství s ~~ant~~ Josefem Mánesem i jeho činnost přírodovědecká jsou všeobecně známy. V lékárně se v té době prodávalo i cukroví, snad proto, aby se zvýšil příjem. Dochoval se o tom zápis v pamětní knize soboteckého děkanství z roku 1843: "Tu v Sobotce jest i lékárna, již ale cukrářství nejlépe prospívá!"

Dalším majitelem lékárny v Sobotce se stal bývalý novopacký lékárník Moric Hruška. Ten ji koupil od Antonína Fierlingera roku 1861 za 13.500 zlatých. Za něho byl také změněn původní německý název lékárny "Zum schützenden Genius" a poprvé se objevují české viněty s názvem "U strážného anděla". V roce 1870 Hruška lékárnu prodal a přesídlil do Českých Budějovic, kde si rovněž koupil lékárnu. Později se odstěhoval do Uher. Životopisná data tohoto majitele se nepodařila Mr. Macounovi zjistit.

Od Morice Hrušky koupil lékárnu roku 1870 za 15.000 zlatých PhMr. Josef Macoun. Narodil se 5. června 1837 v Oseku č. 5. Gymnasium studoval v Mladé Boleslavi a v Jičíně, praxi konal v roce 1858 v Prokopově lékárně v Lomnici n/Pop. Poté studoval na universitě ve Vídni, kde byl roku 1865 prohlášen magistrem farmacie. V roce 1877 složil PhMr. Josef Macoun telegrafní zkoušku a stal se správcem telegrafní stanice, která pak byla až do roku 1883 umístěna v lékárně v pokoji vedle officiny. Také vystavoval na hospodářské výstavě v roce 1894 v Sobotce své zvěroléčivé speciality, za něž byl odměněn pochvalným diplomem s právem ražení spolkové medaile. Magistr Josef Macoun zemřel 7. června 1897 a je pochován na soboteckém hřbitově. Lékárnu pak spravovali nájemci.

Od 15. srpna 1902 vedl lékárnu syn předchozího majitele PhMr. Jaroslav Macoun jako provizor a dne 13. ledna 1903 převzal lékárnu pod vlastním jménem. Narodil se 9. srpna 1874 v Sobotce, studoval na gymnasiu v Mladé Boleslavi a v roce 1892 konal praxi v Havlově lékárně ve Vratislavicích u Liberce. Roku 1895 odešel studovat na universitu do Prahy a byl dne 22. července 1897 prohlášen magistrem farmacie. Po převzetí lékárny provedl mnohé opravy jak v lékárně samotné, tak i v domě, kde byla např. zasazena nová okna a dveře, úplně přestavěno schodiště domu podle plánů profesora c.k. státní vyšší průmyslové školy v Praze Josefa Lhoty. Počátkem srpna 1931 provedl Mr. Macoun druhou, podstatnější renovaci celého domu. Byl vyzděn štít do náměstí a dva menší štíty do ulice Jičínské, postaven balkon a veranda do zahrady, u vchodu do lékárny byla zasazena nová mříž a celý dům byl omítnut novou fasádou.

Mr. Macoun vedl lékárnu sám až do roku 1939, kdy byl přijat do služeb lékárny PhMr. Josef Rozbaum, který zde byl zaměstnán jako magistr do poloviny září 1942. Nedostatek léčiv za války, vázané hospodaření s léčivy, vedení různých seznamů a žádostí a vzrůstající administrativa velmi zvýšila odpovědnost a vedení lékárny vyžadovalo mladších sil. 1. října 1942 byl do lékárny přijat jako provizor PhMr. Viktor Hányš. Mr. Jaroslav Macoun zemřel v předrevolučních dnech den po svém svátku 28. dubna 1945. Je pochován v rodinné hrobce na soboteckém hřbitově. Jeho rozsáhlá kulturní činnost je dosud v živé paměti.

Posledním majitelem sobotecké lékárny byl PhMr. Viktor Hányš, který se narodil 31. března 1898 v Rychnově n/Kn. Vystudoval tam gymnasium a vstoupil do lékařské praxe u Mr. Jaroslava Macouna v Sobotce roku 1915. V následujícím roce byl odvolán do vojenské služby, kde byl až do roku 1918. Vrátil se zpět k Mr. Macounovi a po ukončení praxe odešel studovat na universitu do Prahy. Studia dokončil v roce 1923 a nastoupil do Tomíčkovy lékárny na Kladně, kde nepřetržitě působil dvacet let. V roce 1942 se potřešití vrátil do sobotecké lékárny, kde byl nejprve provizorem, v roce 1943 si lékárnu pronajal a 1. února 1948 si ji koupil za 300.000 Kčs od vdovy po lékárníku Marie Macounové.

17. června 1950 byla lékárna znárodněna a přešla do n.p. Medika. Mr. Hányš byl jmenován jejím odpovědným správcem a tuto funkci vykonával až do roku 1959. V den svých narozenin a při padesátém výročí svého vstupu do sobotecké lékárny, 31. března 1965, se s ní loučí a odchází na zasloužený odpočinek, který tráví v Sobotce.

Tato malá vzpomínka z historie sobotecké lékárny nechť je skromnou připomínkou stopadesátiletého výročí jejího založení, které loni 10. března ve vsi tichosti a zapomenutí uplynulo.

PhMr. Zbyněk Kráček

Dvě pověsti ze Soboticka

Máte-li zájem o lidové zkazky a báje našeho kraje, povím vám dvě ze své paměti a poznámek. První je ze Sobotky, vypravovala mi ji starší žena brzo po první válce; druhá z Libošovic, slyšel jsem ji od starého sedláka snad ještě před první válkou.

I. O hastrmanovi v Lavičkách.

A hastrmani sou, věřte si nebo né, mám to vod neboštíka dědečka, a ten nelhal. Dál bačky, a jednou zrouna před vánoce, aby byl nákej grejcar v baráku, nes náký v nůši prodat sedlákům do Nepřívěce. Pozdě večír /patrně po zdržení v hospodě u Brixů - pozn.vypravěče/ vracel se s prázdnou nůšej, to se ví Lavičkama, mráz žádněj nebyl - a jak přechází potok, pojednou vidí: na břehu se plácá pořádněj kapr. "I totě podara", pomyslí si, "přinesu rodině s penězma eště rybu na svátky", a strčil si milýho kapra do nůše. Byl pořádně těžkej. A jak šel Pelánkovým kopcem vzhůru, kapr byl každým krokem těžší a těžší, zrouna jako cent; až vod Černovy kapličky děda sotva nohy udržel, a z nůše mu z kapra tekla na kalhoty voda zrouna crčkem. A když dědeček došel bez dechu nahoru k silnici, něco mu z nůše událo na zem "hup" a někdo se zasmál: "To ses podřel, vidí!" Dědeček se vohlíd, a nikde nic. Jen kalhoty měl dole celý umáchaný. Tak vidíte, že hastrmani sou - jo, náš dědeček, ten nelhal!

II. Černej pes.

Pod Jankovym polem ke Lhotě /Rytířově/ je nebo aspoň bejval v noci černej pes. Starej Karásek /sedlák z Libošovic - jméno je změněno/ si rád koupil, a aby to nebylo veusi tak vidět, šel něhdy jinám. A tak jednou poseděl dlouho ve Lhotě v hospodě, a jak se vracel po silnici domu, hned vodeusi slyší za sebou cupot, a jako dyš pes sůpe. Vohlíd se a vono nic. Přidal hodně do kroku, a když přicházel k Jankovému, tak skoro bjěžel. A pod tím Jankovym polem najednou "hups", něco mu skočilo rounou na záda, položilo mu černý pracky na ramena a cejtil, jak mu pes horce dejchá na tešlo a na uši. Jak se vohlíd, tak zahlíd černou tlamu, a začalo ho to kousat. Dal se do ouprku, až nahoře u Matičky si spomněl a prosí: "Panenka Mariá, vem hůl a řež mě, sem lump, ale vod tohodle neřáda mě vysvobod!" Jak to dořek, něco mu skočilo ze zad, ale pak nic vidět nebylo. Tak tam starej Karásek u Matičky klek a Panně Marii slíbil, že přestane pit. A taky vod ty doby ho nikdo vopilyho neviděl. Ale brzo potom umřel, snad se tenkrát schvátil.

MUDr.Miroslav P l í v a

Redakční poznámka:

Pro srovnání si přečtete: Jaroslav Mencl: Pověsti jičínského kraje /Jičín 1938 - Hastrman ve Lhání - str.109, Vodník a ovce - str.111, Rarášek a Šetek - str.172/, Josef Jindra: Tři pověsti ze Soboticka /Beseda roč.VI., str.228 - Vodníková pomsta/, K.J.Erben: České pohádky a báje /Praha,Kuncíř 1926/, J.Š.Kubín: Lidové povídky z českého Podkrkonoší /str.52/.

V.F.

Z d o p i s u :

Přebylo mi trochu času při návštěvě Opavy a tak jsem zabloudil do Památníku Petra Bezruče, umístěného v Ostrožné ulici, tam, kde stával jeho rodný dům. Expozice zabírají dvě patra. Náplň i instalaci zajistilo Slezské museum v Opavě. Musím s politováním konstatovat, že oboje je daleko svižnější a zajímavější než naše literární expozice na Humprechtě. Soboták samozřejmě hledá, co je tu z jeho domova: fotografie Fráni Šrámka, bibliofilské vydání básně Petra Bezruče v úpravě V. Spály, exlibris V.Hlavy kreslené K.Kinským, konečně dvě knížky o rodokmenu P.Bezruče, v nichž jsou údaje o Bezručových předcích ze Sobotky. Marně jsem ale hledal zmínku o Jaroslavu Sulcovi. Jen známá tvář paní Glazarové nám ještě připomene, že patří Slezsku právě tak, jako nám...

Dr.Karel Samšínek

15.zář 1966 zemřel v jičínské nemocnici dlouholetý sobotecký učitel Rudolf Hošek ve věku 62 let. V semílském krematoriu se s ním 21. zář 1966 rozloučili zástupci ONV a MNV, za MV KSČ s.L.Korbel, za TJ Sokol s.J.Vrána a za školu její ředitel s.J.Pačour. Smutečnímu obřadu bylo přítomno mnoho kolegů zesnulého ze Sobotky, Jičina a Mnichova Hradiště i mnoho žáků a přátel...

Z projevů na rozloučenou vyjímáme:

Otakar Martinec jménem MNV v Sobotce: Rudolf Hošek měl mírnou, tvůrčí duši, nečekající vyznamenání ani odměn za poctivé, trpělivé dílo, které učitel Hošek stavěl v těch všech postavičkách, procházejících lavicemi, nad kterými stál on. Jak by se mýlil ten, kdo by v zesnulém hledal chladného, matematicky přísného učitele, znajícího jen početní vzorce a poučky. Kdo jej znal důkladněji, kdo s ním přišel do styku, každý o něm věděl, že má zvláštní smysl pro plnění povinností - nejen usiloval o prosté naplnění úkolu jemu svěřeného, ale o dobré a výborné jeho splnění. A přátelé znají i jeho jemný cit a kumštýřskou ruku malíře, který viděl krásu kolem sebe a dokázal ji rozdávat z pestré palety tryskající ze srdce a z obdivu ke kraji, k němuž přirostl s plným odvdáním. Tak zůstane s námi: usměvavý, mírný, stále se smyslem pro odpovědnost, průvodce zelení, vůní Humprechta, polí a lukami našeho kraje

Nám je těžko v těchto chvílích, když si uvědomujeme, koho v zesnulém ztrácíme - vždyť byl stále kolem nás ve škole, na MNV, v OB, ve výboru Srámkovy Sobotky, ve Svazu československo-sovětského přátelství, v TJ Sokol - tam všude byl obětavým pracovníkem na svém místě. Útěchu - a to dosti hlubokou - máme v tom, že půjde s námi dlouho, dlouho. Že v žácích, které on vedl, půjde kus jeho osobnosti a v nás, s kterými se denně stýkal, půjde vždy shovívavý, plný elánu, připravený vždy pomoci.

Rozlučme se a přejme mu odpočinek, který si po tak zjevném díle, jež po sobě zanechal, zajisté zaslouží.

Josef Pačour jménem ZDŠ v Sobotce: Předčasným, náhlým a nečekaným odchodem s.Hoška ztrácíme milovaného, ušlechtilého a dobrého člověka, velmi svědomitého učitele a veřejného pracovníka, který se hluboko a navždy zapsal do myslí a srdcí svých žáků a spolupracovníků. Svou příkladnou pílí, pracovitostí a nezměrnou obětavostí vychovával ze svěřených dětí lidi rovné, svědomité, odpovědné, čestné, s důkladnými a pevnými vědomostmi. Bohatě a štědře rozdával své velké znalosti a životní zkušenosti všem kolem sebe. Jeho žákům se po odchodu z naší školy dobře studovalo a pracovalo, protože byli po všech stránkách dobře připraveni.

Rudolf Hošek se narodil 3.prosince 1904 ve Velkém Poříčí na Náchodsku. Učitelskou dráhu nastoupil v roce 1924 v těšínském Slezsku u Jablunkovského průsmyku. Jako učitel působil plných čtyřicet let, z toho čtvrt století v samotné Sobotce. Byl vždy výborným a svědomitým učitelem a vychovatelem. Miloval nade všechno své učitelské povolání a své žáky. Měl tři velké lásky: svou rodinu, kde nacházel ideální prostředí a klid pro svou práci, dále školu - a malířství.

Hledal a zachycoval krásu živých barev, světla a stínů, zejména v soboteckém okolí a v celém Českém ráji. Vytvořil četné obrazy, které rovněž mluví o duši čisté, radostné a optimistické. Se stlumenými kroky, zatajeným dechem a s velkým nadšením procházel často obrazárny a galerie, aby se poklonil velkému umění a načerpal síly ke své vlastní tvůrčí práci. Naposledy tomu tak bylo letos v červnu při našem společném zájezdu v roudnické galerii. Tehdy s námi rád stoupal i na Říp, tolik blízký českému srdci a tím spíše vlasteneckému učiteli, aby se s námi rozhlédl po zlatých a žirných lánech v srdci České země.

Tyto a tisíce dalších vzpomínek na Tebe, drahý soudruhu, jsou překrásné, prozářené sluncem Tvé ryzí povahy a neupadnou nikdy v zapomnění. Děkujeme Ti za všechny krásné chvíle s Tebou prožité, za velký pracovní a životní elán, který jsi vléval do našich srdcí, za velké úspěchy Tvých žáků, za překrásný vztah k našemu kolektivu. Čest Tvé památce!

N á š u č i t e l . . .

Čtvrtek 15.zář 1966 nás všechny překvapil zprávou o úmrtí soudruha učitele Rudolfa Hoška. Všem se nám zdálo být neuvěřitelné, že právě on, který pomohl poslat do života tolik mladých generací, musel tak náhle odejít. Vždyť mládí a škola - to byl jeho velký svět, do něhož vložil jako učitel to nejlepší a s kterým byl spjat téměř do poslední shvilé svého života.

Je tomu již několik let, co náš ročník opustil školní lavice, své učitele, svého Hoška, jak jsme mu mnohé z nás říkaly. Nikdy nezapomeneme na jeho způsob vyučování. Ačkoliv byl přísný, byl vždycky prolnt milou pohodou a veselostí, kterou tak nádherně dovedl zpestřit pochmurnou hodinu matematiky. Bylo to prostě jakési uvolnění a nabrání dechu pro další výklad. Jeho vstup do třídy byl obvykle provázeň slovy: "Holky, vy nevíte, jak já k vám rád jdu! Já vám měl před chvílí hodinu ve III.A, ale to vám byla hrůza, jak oni se nemožně chovají a vůbec nic nedovedou!" Ale když odešel od nás a přišel do další třídy, říkal asi to samé, stěžoval si zase na nás. My jsme mu ovšem rozuměly. Vždyť on nám tím vlastně říkal: "Holky, mám vás rád, ale jsem hrozně unaven, tak mne moc nezlobte, mám dnes již za sebou kolik hodin vyučování." A jeho vyučování bylo opravdu dobré. Zeptal-li se nás někdo, kdo nás měl na matematiku nebo na kreslení, a řeklo-li se, že sobotecký Hošek, pak to znamenalo: Učil tě dobrý kantor. A jako na takového budeme na Rudolfa Hoška vždycky vzpomínat.

Anna Kafková

O h o d i n á ř i . M E N C L O V I

Před sto lety, 21.října 1866, se narodil v Mnichově Hradišti František Mencl. Doznivala tenkrát válka a matka musela s malým Frantíkem utíkat před Prušáky až do Košátek. Pak se chlapec vyučil u otce hodinářem, vandroval a několik let pracoval jako tovaryš u proslulého Jana Prokeše v Sobotce, kde se později usadil. Jistě vzpomínáte na jeho mnohé zvláštní hodiny ve výkladu, několikeré zakoupila i Emma Destinová, když bydlela v Domousnicích. Zhotovil a opravil mnoho věžních hodin, vždyť to byly často stroje jeho bývalého mistra Prokeše. Často také své výrobky vystavoval, zvláště svůj orloj.

František Mencl byl první amatér fotograf v Sobotce. Zbyly po něm velmi cenné dokumentární snímky ze Sobotky i z okolí.

Rád se zúčastnil různých taškařin, byla tenkrát společensky jiná doba, vtip se udělal, vtip se uměl přijmout. Jím odešla typická sobotecká osobnost, která se dovedla přiblížit i k vynikajícím návštěvníkům našeho města: k Jar.Vrchlickému, K.V.Raisovi, J.L.Turnovskému i k Fránovi Šrámkovi. Však když Mencl blahopřál básníkovi k jeho padesátinám, Šrámek odpověděl: "Drahý mistře, nemohl byste zadržet ručičku na mém životním orloji?" Snad ano, snad ji zadržel, protože básník ho přežil o hezkých pár let.

J.M.

NAŠE BLAHO PŘÁNÍ

Ať se pan profesor Mirko Novák zlobí, ale pokládali bychom za nevděk, kdybychom mu neblahopřáli k jeho 65.narozeninám. Zaslouží si naši vzpomínku už za to, že nikdy nepřerušil spojení s kolébkou svého rodu, který pochází z Melechovic. Tichá chačupa na Ždánku je mu - jako byla jeho otcí - stálým útulkem. Přijíždí sem každé prázdniny, aby si oddechl po práci vysokoškolského učitele a po vyčerpávajících mezinárodních konferencích doma i v cizině, kde - vybaven znamenitými znalostmi jazyků - reprezentuje naši estetickou vědu.

Mirko Novák se narodil 3.října 1901 v Praze jako syn Dr.Jana B. Nováka, českého historika, ředitele Zemského archivu a tajemníka České akademie věd a umění. Svá studia na Karlově universitě, kde studoval filosofii, hudební vědu a estetiku, doplnil pobytem na universitách v Paříži, Bordeaux a ve Vídni. Za své vědecké dráhy, která vyvrcholila profesurou na Karlově universitě, vydal mnoho publikací; dotýkají se jednak otázek psychologie umění (Vznik tvůrčí osobnosti Beethovenovy, 1925), jednak metod zkoumání umělecké hodnoty vůbec (Základy vědy o umění, 1928; Hodnoty a dějiny, 1947); jako pokračovatel J.Durdíka a O. Hostinského položil základy moderní české estetiky ve svých spisech: Le Corbusierova prostorová estetika (1929), Vznik pojmu krásna v řecké filosofii (1932), Estetická skutečnost (1939), Česká estetika (1941) a Otázky estetiky a přítomnosti a minulosti (1963). Přčetné jsou jeho stati a články v odborných a literárních časopisech, v dobré paměti Šoboteckých je jeho přednáška o klasickém umění, kterou proslovil na závěr X.Šrámkovy Sobotky.

Ale negrovnávalo by se s pravdou, kdyby vznikl dojem, že profesor Novák na Ždánku jen odpočívá. I tu bychom ho našli pohrouženého v práci - nezřídil si jen tak szolek s lavičkou v lesním zátiší pod Ždánkem. I tu jako by se svými studiemi a úvahami vracel k heslu, které si dal jeden z melechovických Nováků, Dr.J.B.Novák, vrstevník a přítel básníka Václava Šolce: "Pravdou krásu, krásou pravdu!"

Plni vděčnosti za jeho trvalý zájem o náš kraj a za jeho spolupráci při Šrámkových Sobotkách, přejeme jubilantovi dobré zdraví a stálou mladickou křepkost, která tu pětasedesátku činí neuvěřitelnou. V.H.

Pětasedesátka milého jubilanta

Záříjové číslo Bakovska (roč.VIII, č.9) vzpomnělo nedávno významného životního jubilea Františka Žofky. Tento je jako náš krajan i naším milým jubilantem a jako učitel - když jsme byli okresem v Mnichově Hradišti - patřil k těm bakovským pedagogům, s nimiž jsme se nejraději stýkali. Proto i my vzpomínáme dnes jeho pětasedesátky vděčně a přátelsky.

František Žofka se narodil 11.září 1891 v Dobšicích na Sobotecku jako syn rolníka Frant.Žofky čp.16. Do obecné školy chodil v Libošovicích od 1.IX.1897 za ředitele Václava Luštického. Dne 1.IX.1902 začal chodit do měštanky v Sobotce. Bylo to za zástupce ředitele Fr.Šádka; jeho třídním byl odb.učitel Josef Boudyš. V I. i II.ročníku měl na konci roku samé jedničky. Další rok byl "na handlu" v Němcích jako jeho sobotecký spolužák František Stuchlík. Ve školním roce 1905/6 se vrátil a změnil na měštance třídního, jímž byl Jan V.Šolc. Roku 1910 maturoval jako externista na pedagogiu v Kutné Hoře. Způsobilst pro obecné školy skládal roku 1913 v Jičíně, pro měštanské školy z III.odboru tamže o rok později.

Působil na Mnichovohradištsku: dva roky v Mn.Hradišti, rok v Bosni, skoro čtyři roky v Kněžmostě a pak v Bakově n/Jiz. od roku 1919 do roku 1938 s výjimkou dvou let působení na Slovensku (Jelšava), kde s ním byla i jeho manželka odb.učitelka Lidmila roz.Větvičková. Za okupace byl suspendován, k 1.březnu 1942 dokonce zbaven místa ředitele. Hned 1.září

1939 byl ve školní budově zatčen gestapem a odvečen do koncentračního tábora v Buchenwaldu. Zde setrval až do 18.května 1945, kdy se vrátil s podlomeným zdravím do Bakova n/Jiz.

Jako obětavý kulturní a organizační školský pracovník věnoval se vedle uplatňování moderních zásad sovětské pedagogiky (navštívil i SSSR) zejména práci s knihou a stál v čele Okresní učitelské jednoty "Budeč" jako její pokrokový předseda. Když se po návratu z Buchenwaldu zotavil z nejhrošího, byl jmenován okresním knihovním inspektorem na Mnichovohradištsku, kteroužto funkci zastával až do odchodu na zasloužený odpočinek.

Když odhalovali v Dobšicích památník Ivanu Karloviči Nelipovičovi, sovětskému partyzánskému veliteli, který padl na samém prahu naší nové svobody 10.V.1945 v Rovensku p/Tr., nemohli voliti za slavnostního řečníka při tomto pietním aktu nikoho jiného, než svého milého krajana a rodáka Františka Žofku, po němž stejně citově promluvila jeho choť.
V.Frýba

Š R Á M K O V Y Z V O N Y V L I B N I

Po 45 letech se Šrámkova hra Zvony, provedená poprvé v Národním divadle 22.dubna 1921, dostala znovu na pražskou scénu, a to v Divadle S.K.Neumanna, kde měla premiéru 27.září 1966.

Tato hra, neobyčejně náročná na dramaturgii, režii, výpravu, herce i diváky, byla inscenována s velikou pečlivostí. Byl to opravdu umělecký čin, na němž se podílejí jak režisér Evžen Němec, výtvarník Vladimír Dejnek a autor scénické hudby Miroslav Panský, tak všichni herci, kteří zřejmě hráli s chutí a dovedli svým postavám dát plný život, aniž se podáním a ústrojem dostali do vod starého realismu vesnických dramát. Zdůraznili naopak obecnou, nadčasovou platnost dramatu, které chce na symbolu rekvizice zvonů na války ukázat, jak válka uvolňuje morální vztahy mezi lidmi, rozpoutává v nich běsy a zbavuje je svědomí a odpovědnosti. Režisér a dramaturg Jiří Flíček si dovedli poradit i s dvojitou verzí třetího aktu; aby zachovali co možná ústrojnost hry, přiklonili se k verzi první, z níž k dobru věci vypustili některé scény, a z druhé verze použili jen několik replik. Tak představení, jímž Divadlo S.K.Neumanna záslužně připomnělo blížící se 90.výročí narození básníka, vyznělo jako organický celek, v němž se neztratilo nic z filosofického jádra ani ze šrámkovského lyrismu. I když hra vyžaduje značné soustředění a domýšlení, zdá se, že premiérové obecenstvo, v němž bylo mnoho mladých lidí a též výprava ze Sobotky i několik pražských Sobotáků, ji přijalo s pochopením a uznáním.

K tomuto dramatu uspořádá v polovici října Šrámkův dům v Sobotce výstavku a besedu.

-n

Z d o p i s u . . .

O dovolené mne navštívil bratr, který si vymínil, že chce poznat krásy Sobotcka. Nebyla jsem v těch místech asi dva roky. Prošli jsme kouzelným Plakánkem, navštívili hrad Kost s pěknou výstavkou gotiky, obdivovali Semtinskou lípu a milé okolí, pozdravili rodný dům Fráni Šrámka. Prohlédli jsme si také Humprecht s důkladnou a zajímavou literární expozicí a poslechli si sympatický výklad tamního průvodce.

Na závěr zvů bratra do útulné a starobylé hospůdky, kam chodíval posedět Frána Šrámek a kde byl také návštěvou Svatopluk Čech i jiní. S obsluhou a kvalitou jídla jsme byli velmi spokojeni, ale na místo útulnosti jsme spatřili renovovanou restauraci s moderními umakartovými stolky a s velmi nevkusnou malbou, kde se zapomněl respektovat styl místnosti s klenutým stropem. Každá stěna dostala jinou barvu s jiným vzorem, válečkem, čarami, trojúhelníky a v klenutí vinná réva. Dolejší obložení - umakart v různých pastelových barvách. V každém oblouku stěny moderní barevná mozaika s prosvícením.

Tato barevná snaha v tomto souhrnu je nevkusná, ač byla jistě dobře míněna ve snaze po modernosti a útulnosti. Potřebovala návrh odborníka a jistě by vkusné útulnosti bylo docíleno - možná i za menších nákladů - s lepším výsledkem, který by odpovídal stylu celé ~~stavby~~ stavby. Příkladem mohly být některé staropražské obnovené hospůdky.

O.Šulcová, Mnichovo Hradiště

K A P S Á Ř . Podle vyprávění Josefa Šulce zapsal V.Š.

Na sobotecký městský úřad přivedl strážník z Mladé Boleslavi postrkem pěkně oblečeného muže "za účelem další dopravy soboteckým orgánem do dalšího města", jak bylo úředním jazykem zapsáno v průvodním listě. Muže přejímal strážník Opic, který z dokladů zjistil, že má před sebou nebezpečného kapsáře, kterému soud vyslovil zákaz pobytu v Praze, a nařídil postrkem dopravit muže do jeho domovské obce kdesi v Podkrkonoší.

Strážník ve své dlouholeté praxi dosud kapsáře neviděl. Prohlédl si ho důkladně, udělal na něj dobrý dojem. Pak na něho spustil:

- Clověče, vy že byste dokázal někoho okrást? Já se divím, že jsou lidé tak neopatrní. Na mne byste si nepřišel! Já bych vám ukázal, kdo je Opic! To byste si rozmyslel a do smrti byste nikomu do kapsy nesáhl. Přece bych však rád věděl, jak to děláte; můžete mi to ukázat?

Kapsář se na něho usmál příjemným úsměvem světem protřelého člověka a řekl: -Beze všeho, pane nadstrážníku. Kdepak máte hodinky?

Opic sáhl do kapsy, pak do druhé - a strnul leknutím. Masivní stříbrné hodinky byly pryč i s řetízkem!

- Ježíšmaria, vždyť jsem se na ně před chvílí díval! - a už nervózně a poděšeně začal obracet všechny kapsy a konečně - celý rudý - se chystal rozkřiknout se na muže, který se na něho díval s nevinným úsměvem.

- Nezlobte se, pane Opic, chtěl jste poznat mou práci. Hodinky máte tady na kamnech.

- Clověče, vy jste mi dal! vykřikl Opic a skočil po hodinkách:

- Nebojte se, pane Opic, s Vámi chci být zadobře, vždyť já tu asi nejsem naposled!

L i t e r á r n í z e S o b o t e c k a

- O uvedení Šrámkových Zvonů v pražském Divadle S.K.Neumanna v Libni psaly Svobodné slovo 4.IX., Večerní Praha 5. a 23.IX., Lidová demokracie 22.IX. a Práce 24.IX. První recenze tohoto představení přinesly Lidová demokracie 29.IX. z pera P.Gryma a Rudé právo 30.IX. od J.Opavského.
- O V.ročníku literární soutěže Šrámkovy Sobotky píše Pochodeň 24.IX. a Lidová demokracie 27.IX.
- Lidová demokracie 8.IX.oznamuje, že Památník národního písemnictví získal rukopisy Šrámkova Soboteckého hřbitova a Rozbolestněného žemami.
- Z časopisu MY 66 č.7 se dovídáme, že populární herec Darek Vostřel z pražského Roroka má touhu zahrát si faráře Horu ve Šrámkově Létě.
- V Rudém právu 10.IX. se uplatnili noví "čtyři ze Sobotky": Frána Šrámek básní Vřes, Milena Kovářová povídkou Věčně stejná historie, MUDr. Alois Kafka přispěl receptem na úpravu hub a četli jsme zde i recenzi knihy Dr.Václava Šolce Indiáni na jezeře Titikaka.
- Dějiny a současnost č.9/66 také recenzují Šolcovy "Indiány".
- Rudé právo 5.IX. se zmínilo o výstavě obrazů V.Špály ve Strakonících.
- O putování Českým rájem píše Olga Hníková v Mladé frontě 11.IX.; turistické nedostatky z okolí Trosek kritizuje Kulturní tvorba č.37/66, o novém propagačním letáku Českého ráje z turnovské Severografie píše Mladá fronta 14.IX.
- O museologické konferenci v Turnově píše Musejní a vlast.práce č.3/66.

- Ing.Karla Smrže nám připomněl Impuls č.8/66, kde je na str.614/15 otištěna diskuze na téma "Co s filmem" z roku 1934.
- Bakovsko č.9/66 blahopřeje k 75.narozeninám Fr.Žofkovi a přináší text přednášky J.Podobského "Husitství v Pojizeří a v Českém ráji."
- Bousovák č.9/66 informuje o úspěšném sjezdu rodáků a přátel Dolního Bousova, otiskuje několik dopisů čtenářů /např.zajímavé vzpomínky učitele Fr.Kalfersta/, zprávy ze současnosti a další list z kroniky.
- O ohlasu televizního filmu "Odcházeti s podzimem (podle Šrámkovy povídky Oklemal) v Holandsku píše Československá televize 26.IX.
- V časopise Potravinař 7.IX. píše O.Rajman o sobotecké pekárně.
- Zajímavá jsou zářijová čísla semilského Rozvoje, v nichž najdeme články o Jarmile Glazarové a Frant.Kavánovi (č.35), o hradu Kostí (č.37) a o úspěšných šlechtitelské stanice Valdětýnsko u Turnova, je- jímž vedoucím je libošovický rodák Oldřich Tyrychtr (č.39).
- V zářijových číslech Předvoje je dokončení seriálu M.Hataše o válce 1866 a článku J.Drázského o Sobotecku na přelomu století, vzpomínky na J.Glazarovou a Fr.Kavána, článek o motokárách v Sobotce, informa- ce o žních a podzimních pracích v našem okolí, o výstavbě pošty a prodejny Jednoty na Samšíně, fotografie pí.Pištorové ke Dni tisku aj.

D o s o b o t e c k é k n i h o v n y

Sborník přednášek z IX.Šrámkovy Sobotky UMĚNÍ ŘEČNIT konečně vyšel péčí Krajského osvětového střediska v Hradci Králové a Osvětového ú- stavu v Praze. Knižka na 90 stranách obsahuje projev národní umělkyně Jarmily Glazarové "Šrámkova Sobotka", přednášku doc.Dr.Evy Kamínkové z Filosofické fakulty Karlovy university "Rečnické umění v minulosti", výklad Dr.Alexandra Sticha z Ústavu pro jazyk český ČSAV "Styl řečnic- kých projevů" a vydatné poučení Dr.Antonína Tejnora z téhož ústavu "Gramatika pro řečníky"; Eva Seemannová probírá techniku mluveného slova, MUDr.Ivan Šupáček z foniatické laboratoře lékařské fakulty Karlovy university uveřejňuje přednášku "Zvuková stránka řečnického projevu"; "Rečník a společenské chování" je název stati prof.Marie Hejnové; Jiří Hraše, režisér Českošarounského rozhlasu, rozebírá a po- suzuje sobotecký řečnický mítink; knížku vhodně uzavírá výňatek z Čap- kovy Chvály české řeči, který o IX.Šrámkově Sobotce přednesla Julie Charvátová.

Zájemci, pokud se ještě nepřihlásili, si mohou knížku objednat v Krajském osvětovém středisku Hradec Králové, tř.Čs.armády 300 za 7 Kčs.

-n

Jaroslav Kunc: Česká literární bibliografie 1945-1963, díl II. /N-2/. Praha 1964 /!/, 5.sešit Bibliografického katalogu ČSSR 1964. V této publikaci se dočteme o všem, co vydali čeští literáti po roce 1945 nebo co o nich bylo napsáno aj. Ze soboteckých jsou zde pod samo- statnými hesly uvedeni Ladislav a Mirko Novákové, Dušan Pala, Eduard Pergner, ing.Karel Smrž, Dr.Václav Šolc, Frána Šrámek, Jaroslav Šulc a dolnobousovský Vítězslav Vejražka. Postrádáme Františka Roubala.

V novém vydání vyšla kniha Adolfa Branaldy "Skříňka s líčidly", ve které vzpomíná i na pobyt Branaldovy berecké společnosti v Sobotce.

20 let lesnického školství v Trutnově 1946-1965. /SILTŠ Trutnov 1965, red.prof.Jiří Uhlíř, 104 str./ Teprve nyní zaznamenáváme velmi hezký almanach trutnovské lesnické školy, v němž je na mnoha místech vzpomí- náno i bývalé profesorky této školy Marie Hejnové. Je zde i obsáhlý rozhovor s ní v prostředí soboteckého Šrámkova domu, který zaznamenal redaktor publikace prof.Jiří Uhlíř.

Prodromus československého hmyzu.Část 9., hmyz blanokřídly - písko- rypky. Sestavil M.Kocourek, který uvádí na str.85 druh Andrena agilis- sima ze Sobotky. Sobotka se proto objevuje i na přehledné mapce loka- lit k práci připojené.

K.S.

Na veřejném plenárním zasedání MNV v Sobotce 8.září, které projednávalo otázky výstavby a ochrany veřejného pořádku, byl také znovu zvolen Výbor žen v Sobotce. Jeho předsedkyní se stala Drahomíra Bílková-Kyzivátová, jednatelkou Jindřiška Slavíková.

Drobnosti z výstavby: v září zmizela z města většina telefonních drátů, které byly nahrazeny kabely. Na přejezdu u nádraží bylo instalováno nové výstražné zařízení.

OSP dokončil v říjnu opravu fasády hotelu Pošta a začal s generální opravou staré radnice na náměstí.

Neklamné znamení podzimu - tak by bylo možno nazvat každoroční kytici vřesu, kterou na Srámkův hrob a do Srámkova domu zasílá Václav Vokáč ze Zbiroha.

22.září vyprávěl v pořadu televize národní umělec Zdeněk Štěpánek i o tom, jak hráli Srámkovo Léto v Krasnojarsku.

Kulturní tvorbě č.40/66 se líbilo, jak zasvěceně uváděl Jaroslav Suchánek pořad televize "Třídy zítřka" o experimentálních tělovýchovných třídách 29.září.

Milena Kovářová roz.Černá ze Spyšové získala 2.cenu v literární soutěži Rudého práva "Život píše příběhy" za povídku "Věčně stejná historie". Výsledky uveřejnilo Rudé právo 2.října 1966, povídku otisklo 10.září.

Velkým povzbuzením pro naši redakci byl článek v Literárních novinách 10.září "Ediční činnost", v němž Lad.Štěpánek píše o významu regionálních časopisů a novin. Na důležitost místních kulturních zpravodajů upozorňuje i Karel Bezděk v Muzejní a vlastivědné práci č.3/66.

Hádání o Kost. Pro KSSD Pardubice a LSD Jednotu Východočeského kraje byla vydána propagační mapa kraje, na jejímž rubu jsou stručně zaznamenány turistické atrakce a seznam ubytovacích a stravovacích podniků. Z našeho okolí je na mapě zachycena Kost a Humprecht. Podobná mapa vyšla i pro kraj Středočeský a ajta - na této mapě je Kost zakreslena také. Zájem o hrad nás těší a je jen dokladem jeho mimořádné hodnoty. S

Za mimořádné pracovní úspěchy byl v září předán odznak Vzorného pracovníka v místním hospodářství vedoucí prádelny Komunálních služeb v Sobotce Marii Sedláčkové. Blahopřejeme!

V letošním ročníku Běhu Rudého práva 18.září v Praze zvítězil v kategorii mužů nad 45 let se značným náskokem náš rodák Přemysl Dolenský.

Místní skupina ČsČK v Sobotce uspořádala kurs šití. Vyučuje lektorka z Mladé Boleslavi každý čtvrtek v budově zdravotního střediska.

Od 25.září pořádá Sokol Sobotka pravidelně každou neděli odpolední taneční čaje na Syrovandě.

Kulturní kalendář jednou větou: 6.X.1886 se narodil v Lomnici n/Pop. malíř Artur Fischer. 7.X.1876 se narodil prof. František Špála. 13.X.1891 se začalo učit na sobotecké měšťanské škole. 29.X.1961 zemřel hudební skladatel Zdeněk Folprecht z Turnova.

Na MNV v Sobotce bylo během října uzavřeno 16 sňatků.

Sobotečtí jubilanti: 75 let se dožívají: 17.X! Františka
Páňová a 19.X. Josef Luka ze Sobotky. 70 let se dožívají:
3.X. František Javůrek, 9.X. Václav Lavický a 13.X.
Marie Brambergerová ze Sobotky. 65 let se dožívají: 4.X.
Zběta Sedmidubská, 5.X. Marie Kupstová a 11.X. Marie
Motková ze Sobotky, 12.X. Emilie Snajdrová ze Zajakur,
13.X. Antonie Kozáková a Ludvík Baraniak z Čálovic.

Sňatky: 1.X. byli v Sobotce oddáni Hana Pažoutová z Leštiny
s Františkem Krupičkou z Hubojed. 22.X. byli oddáni v So-
botce Jiří Mašek s Marií Svobodovou z Nepřívěce a na Hru-
bě Skále Ludmila Vrabcová z Libošovic s Josefem Tanečkem z
Vesce. 15.X. uzavřeli v Jičíně sňatek Miloslav Folprecht z
Vesce s Marií Kratochvílovou. 27.X. byli v Sobotce oddáni
Jana Zimová ze Sobotky s Jiřím Příbylem a Karel Zogala ze
Sobotky s Janou Repšovou z Dolního Bousova. Blahopřejeme!

Úmrtí: 14. IX. zemřeli v Sobotce Bohumil Slavík ve věku
66 let a Františka Macounová ve věku 70 let. 20. IX.
zemřela Anna Korychová z Kdanic ve věku 59 let. 21. IX.
zemřeli Josef Havlík z Oseka /v Libáni/ ve věku 77 let
a Anna Kupcová z Příchvoje ve věku 72 let. 26. IX. zemřel
Josef Bušek z Netolice ve věku 71 let. 1. X. zemřela Bo-
žena Šimková z Markvartic ve věku 64 let. 8. X. zemřel
Jan Wildt z Rakova ve věku 86 let.

Sobotečtí fotbalisté si vedou úspěšně. V září porazili po-
stupně Starou Paku 5:0, Kopidlnu 3:1, Jičíněves 3:2 a jsou
již na druhém místě tabulky okresního přeboru.

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky. Řídí red. rada, odp. redaktor K. Bílek.
Kresby Dr. Al. Kafka. Adresa: Zpravodaj ŠS, Osvětová beseda Sobotka.
Rozmnožuje: Středočeské tiskárny n.p., provoz 208 Mladá Boleslav.
Povoleno OŠK ONV Jičín číslo N-04 - 62149. Vychází nepravidelně,
cca jednou měsíčně. Uzávěrka tohoto čísla byla dne 9. října 1966.